

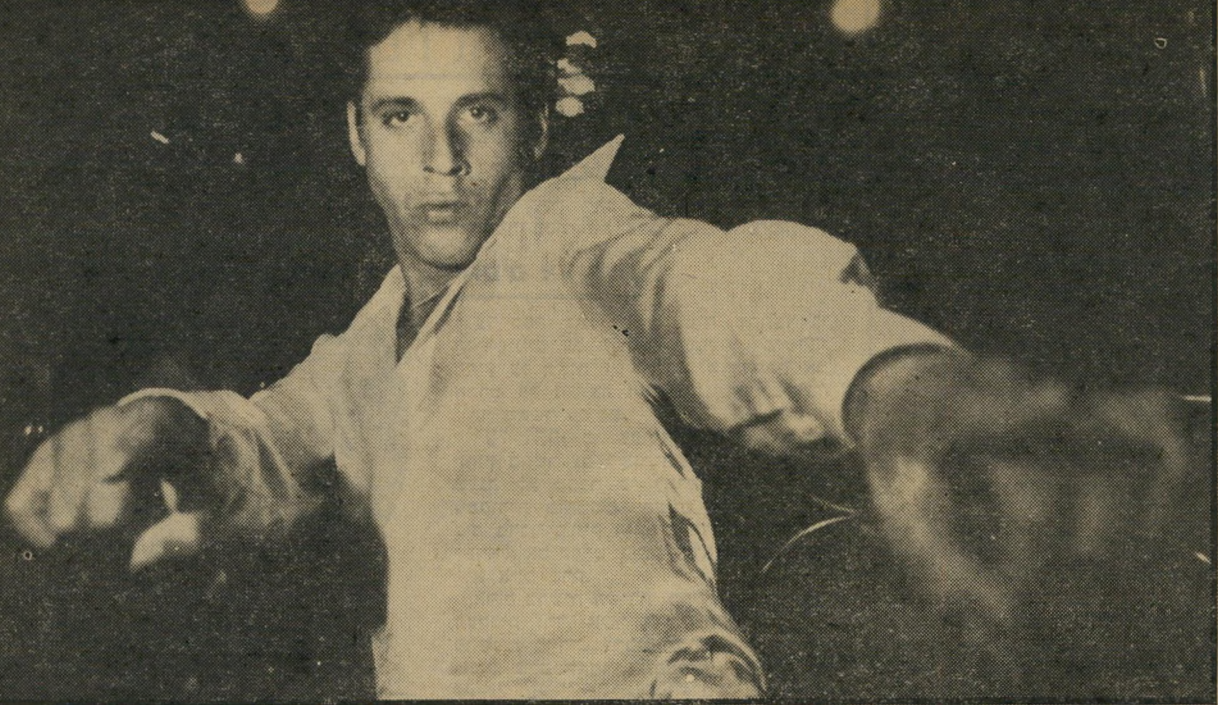
המוסיקה. לקלוט את האווירה ולהרגיש שאני מתמזג בצלילים ובגופות הנעים מולי."

המשוגע-לריקוד בן 22 הוא עולה חדש מפרו, שבדרום-אמריקה. כאן, בארץ, שמו הולך לפניו: "הנה ג'ון טראוולטה הישראלי" מצביעים עליו באי הדיסקור טקים בהשתאות: "זהו הגיבור הישראלי של שיגעון המוסיקה" אומרים רקדנים ורקדניות בעלי-נסיון בקינאה שאינה מוסיקה. תרת. ואייבי בשלו: רוקד, רוקד ורוקד. "כולם מכירים אותי" הוא מספר בי גאוה. בכל דיסקוטק יודעים מי אני וניתן נים לי כבוד. אני אוכל ושותה כיד המלך, ומבלי לשלם אגורא. אני ניכנס עם מי שאני רוצה — גם כן בלי לשלם. כולם מחכים לי מדי ערב, כי יודעים שאני הטוב שבין הרקדנים, אחד שתופס את הרחבה בלי מתחרים.

קצב, רגש

רוח התקופה

ד כנות מתנפלות עלי, מבקשות "לרקוד איתי, ושמחת על כל מבט יכל פרור של תשומת-לב שאני מעניק להן. גם הדיסק-ג'וקי הוא חבר טוב שלי. הוא יודע שבשבילי המוסיקה היא כמו סם.

שיגעון טראוולטה

נים מיקצועיים, שראו אותו בפעולה. קבעו כי הוא כישרון אמיתי. כמה מהם הציעו לו שיעורים פרטיים לשיפור הסיגנון וליטוש מיקצועי.

אייבי מופיע מפעם לפעם לפני קהל חיילים בבסיס, כדי לשמח את החברה ולהעלות את המוראל. אבל הוא מודע לכך שזה עדיין לא זה, ועליו לעבור כיברת דרך ארוכה, רצופה מיכשולים, עד שיגיע לכוכבות של ממש.

"עלי להשיג קשת רחבה של אנשים, שיכירו שאני רקדן מעולה, למרות שלא למדתי מעולם בצורה מסודרת ומיקצור עית. הערצת אנשים חשובה לי כמו מים לאיש צמא" מודה אייבי בגילוי-לב.

"אני שולט בכל חלק של גופי, וכש הצלילים הראשונים של המוסיקה מגיעים לאוזני, אני מרגיש תחושת יעוד. גופי מוכן, וכל דבר אחר נעלם מראשי. אני רואה רק את הבמה ואת הורקורים, ושום דבר אחר מלבדם. וכשהתקליטן שם את התקליט של הבייג'ס, משיגעון המוסיקה, מפנים כולם את הרחבה ומקבלים אותי במחאות-כפיים. אני לא יכול לאכזב אותם ושוקע כולי בריקוד, וזה באמת שיגעון של מוסיקה."

ילדים בטלוויזיה בפרו, ומאז החל לנקר בראשי הרעיון להפוך לרקדן."

"כמו מים לאיש צמא"

ע ד עתה זכה כבר אייבי בכמה הצעות לככב בסרטים בנוסח שיגעון המוסיקה. אולם כל ההצעות נראו לו לא רציניות. לכן דחה אותן. מבלי לאבד את האמונה, כי בסופו-שלי-דבר תוצע לו הצעה שאי אפשר לסרב לה.

הצעה כזו הגיעה אליו לאחרונה, לדבר ריו, מאת הבמאי שמואל אימברמן: להשתתף בסרט ישראלי בסטיל שיגעון המורטיקה, בתפקיד הראשי, בדמות ג'ון טראוולטה הישראלי. כשנישאל על כך אימברמן, ענה: "בינתיים זה הכל חלומות, אני מתכוונן לעשות סרט רק בקייץ הבא, ואייבי שטיינבך הוא רק מועמד אחד מני רבים."

אייבי לא מאבד מביטחוננו. כי יוכה להפגין את כושר הריקוד שלו ככוכב בסרט. בינתיים כבר הספיק לכתוב לחן מתאים, שעל פיו ירקוד בבוא היום. רקדן

במסיבות נהג לפרוט על גיטרה ולרקוד לבדו. "כבר בגיל צעיר אהבתי מסיבות, והייתי נוהג להתגנב או להזמין את עצמי למסיבות ימיהולדת של ילדים שבקושי הכרתי — הכל כדי לחטוף הזדמנות לריקוד."

לדבריו לא למד מעולם ריקוד בצורה מיקצועית. "תמיד עשיתי תנועות לפי הרקצב ולפי הרגש, והעיקר — רקדתי לפי רוח התקופה."

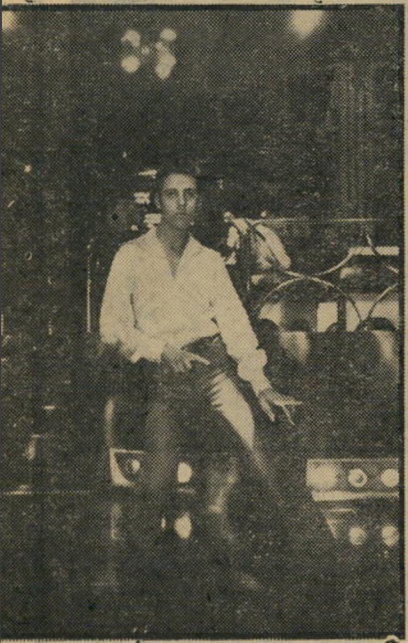
בגיל עשרים התגייס לצבא והפך לחייל קרבי. קודם לכן עבר מיבנתים פסיכרטיניים ודורג כילד מחונן. "גילו שיש לי גם משהו בראש", אומר אייבי, "ולא רק כישרון ברגליים. גם בחורות התחילו לשיים-לב אלי. התחלתי להתפרסם כרקדן, ובלטתי במדי חיל-הים הצחורים שלי. הי חברה החלו לקרוא לי פרו, על שם ארץ מוצאי."

גם כשהלך אייבי לקורס-חובלים לא פסק מלרקוד בשעות הפנאי המעטות שנותרו לו. חבריו לקורס ידעו את חולשתו — לבצל כל דקה פנוייה כדי לחפש מוסיקה ברדיו ולהתנועע לקצבה. "למעשה", מודה אייבי, "התחילה הקאריירה שלי כרקדן עוד כשהייתי ילד. השתתפתי פעם במופע

אני פשוט מכור למוסיקה. וכשמשמיעים את המוסיקה בשבילי, לאט לאט משתלטת עלי המוזה ואני נכנס לפעולה — קליל ומרתף כמו ציפור. אני ממש דוגמה של שיגעון המוסיקה."

יש גם כאלה שאינם נמנים על קהל מעריציו של אייבי שטיינבך. אומרים עליו שהוא סתם חקיון. משמיצים אותו שאין לו טכניקה של ריקוד. מתריסים בפניו, שלנענע בישבנים זה לא הכל. אבל הוא לא מתרגש וממשיך לרקוד ולרכוש לו עוד ועוד מעריצים.

כאשר הוריו התגרשו, לפני שמונה שנים, היה אייבי עדיין נער, אך גילו הצעיר לא הפריע לו לנטוש הכל ולעלות לישיאל. בחיפה, באולפן לעולים-חדשים, נית קל לראשונה בקשיי קליטה והסתגלות. "אבל לא רציתי להיכנע לדרישות ההוררים". הוא מספר, "שביקשו שוב ושוב, שאחזור לפרו, שם נשארתי אחי ואחותי." אייבי לא השתלב אז בחברה ונותר במשך זמן רב בודד לגמרי. הוא נע ונד בארץ, ממקום למקום, וברגע חולשה היה כותב להוריו, אך ברגע האחרון היה מתחרט, גונז את המכתבים, ומחליט להתגרבר ולהישאר בארץ.

ביותר בארץ... אני יודע שאני דומה לג'ון טראוולטה... אין לי כלום חוץ מהריקוד..."